Enderrock | Helena Martín i Oriol Rodríguez | Actualitzat el 06/11/2019 a les 09:30

Miki Núñez: «L'amor em guia la vida»

Entrevistem el terrassenc, que és portada del número Enderrock de novembre

Miki Núñez | Michal Novak

Un any pot significar el canvi vital definitiu en la vida d'algú, i sinó que li preguntin a **Miki Núñez**, que després d'un any d'autèntica bogeria situa el disc debut al capdamunt de les llistes de vendes. El primer àlbum del terrassenc, creat just després del seu pas pel concurs d'Operación Triunfo, ha estat batejat amb el nom d'*Amuza* (Universal / Música Global, 2019), que significa 'diversió' en esperanto. Un títol més que encertat, ja que compta amb col·laboracions de les patums més consolidades de l'escena festiva i mestissa catalana.

El fenomen Miki Núñez no és cosa d'un dia, tu ja tenies recorregut musical des de ben petit?
Sí, des petit havia cantat a la coral de l'escola. Quan em va canviar la veu, vaig plorar molt. Als 12 anys vam muntar un grup de versions amb els amics. Ens dèiem **Dalton Bang** i vam arribar a fer cinquanta bolos en un sol estiu.

I va ser una parella qui et va apropar al món del mestissatge!
Sí, em va descobrir **Kayo Malayo** i **Eskassa Llibertat**. L'amor em guia la vida!

Ara també?
Sí, la meva vida és molt diferent ara, sobretot a l'hora de compaginar-la amb una relació amorosa. No tinc tant de temps lliure ni una rutina estructurada amb uns horaris. Abans podia planejar quan treballava, quan podia quedar amb gent, quan faria esport... I ara no sé què faré demà.

I t'agrada aquesta nova vida?
Sí, perquè sé que he de treballar fort per arribar on voldria. Si he de sacrificar altres coses, ho faig. Si prenc una decisió, ha d'anar enfocada a què vull fer a la vida, fins i tot en el fet de demanar un cafè. Tot, tot, tot està condicionat al fet de voler ser cantant.

Quin preu has hagut de pagar?
Les parelles, per exemple, és un preu que ja he hagut de pagar. També he estat cinc mesos sense veure la meva família amb tot el tema del concurs d'Eurovisió.

Tot i això, quin balanç fas del pas per l'Acadèmia d'Operación Triunfo?
Sempre positiu! Vaig ser la persona més feliç del món durant els dos mesos i tres setmanes que va durar OT.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=0STuW040vdY
Has estat el primer concursant que ha cantat en català a Operación Triunfo quan vas interpretar "Una lluna a l'aigua" de Txarango. Quin significat li vas donar a aquella actuació?
El missatge que vull donar és que et pot agradar una cançó encara que no entenguis què diu. El fet que sempre relacionem el català amb política hauria de començar a separar-se. Escoltar grups en català no et lliga a un moviment polític o pensament, s'ha d'obrir la ment. De la mateixa manera que a OT s'havia cantat en italià, francès, anglès o gallec, també es podia posar el català al mateix nivell. Va tenir molt bona resposta, el públic cantava com si no hi hagués un demà.

Ho has parlat amb Txarango?
No, perquè crec que estan cabrejats per la meva participació amb Eurovisió a Israel. No hem trobat el moment, però en tinc ganes.

Què els voldries dir?
Primer de tot, agrair-los la música que fan, perquè em va fer molt content poder cantar **Txarango** a OT. Però que, d'altra banda, no vaig poder escollir el país on es va celebrar Eurovisió, i que si hagués estat per mi tampoc no hagués anat a Israel. Tenim un contracte signat que diu que hi hem d'anar i que hem de conservar el caràcter apolític del festival. Jo em vaig limitar a complir-lo.

T'has sentit esclau dels contractes?
Cada vegada que em sentia malament, el que feia era pensar dins meu que la música amansa les feres. Esclau no me'n sentia, però hi havia un contracte de participació, el vaig signar i el vaig haver de complir. I pel que fa a la vinculació amb l'Acadèmia, tampoc, perquè ha sigut l'oportunitat de la meva vida. Estaré eternament agraït per tot el que hi vaig aprendre i m'han ofert. No renego de ser un ?triunfito'. I, de fet, no m'importa parlar d'Eurovisió ni d'OT, perquè són una part del meu passat. Totes aquestes experiències són les que m'han portat a treure un primer disc.

Miki Núñez Foto: Michal Novak

Just després del pas per OT ja vas començar a treballar en el primer disc. En una entrevista a Enderrock vas dir llavors que era un moment de merda, que la música era la teva única salvació. Per què?
Sí, va ser ben bé així. Vaig començar el disc al dia següent de sortir de l'Acadèmia. Fer cançons sobre coses dolentes que t'estan passant és una manera d'admetre-les i pensar-hi. Tot i això, és dur. Però alhora també era una sortida fàcil, com quan escrius un diari personal o una persona a qui li pots explicar i quedar-te tranquil. Va ser terapèutic. Jo arrossegava el xoc amb la realitat però també el fet de sentir-me afortunat per ser on era i perquè havia tingut temps de pensar dins de l'Acadèmia sobre totes les coses que m'havien fet mal al llarg de la vida. Estava començant a pair-ho. A més, hi ha tants artistes a qui els ha costat tant poder gravar un disc o que no el tenen i són tan valuosos...

Sents que ets un privilegiat?
Penso que estic en deute amb alguna gent. Hi ha el cas del **Cesc**, per exemple, que és un noi que toca al metro de Barcelona i que és espectacular. És un tros d'artista i no té pasta per gravar un disc perquè no ha sortit a un reality. I potser em sento pitjor que ell, musicalment parlant, perquè he pogut treure un disc i estic fent una entrevista per a la portada d'Enderrock. Sento que tinc el deute de demostrar cada dia qui soc i per què soc aquí.

?Video: https://www.youtube.com/watch?v=NvNfZRto3Fw
Es podria dir que era el teu destí? Com la llegenda japonesa que apareix a la portada de l'àlbum i que diu que tothom està lligat a algú altre amb un fil vermell?
Quan vaig descobrir la llegenda japonesa que explica que tothom està lligat amb un fil a la persona amb qui compartiria el destí, vaig voler representar la meva naturalesa. Volia demostrar que no havia perdut les meves arrels, que seguia sent terra i seguia sent casa. El fil significa que continuo connectat amb els meus orígens i, evidentment, la música i el disc són el meu altre extrem. Pel mig passen moltes altres coses que es veuen a la portada, però que sempre continuen sent jo.

Les lletres són ficció o biogràfiques?
Gairebé totes són històries que m'han succeït o que m'agradaria que em passessin. De fet, l'altre dia pensava que també m'agradaria escriure una cançó de ciència ficció, tal com fa **Love of Lesbian**. Un d'aquells temes que parla de naus i planetes...

Si la majoria parlen de la teva vida personal, això et fa sentir exposat?
Sí, però em mola. He pogut obrir-me i no ha estat anant a una revista del cor, sinó fent cançons, que és el que més m'agrada fer.

I ho has fet amb el gènere que més t'agrada: la fusió i el mestissatge. Creus que t'ha acollit bé l'escena?
Penso que he estat ben acceptat per **Oques Grasses**, **La Pegatina**, **Arnau Griso**, **Nil Moliner**... Abans m'emocionava escoltant-los entre el públic, rient i plorant quan cantaven, o volent tocar-los la mà. Ara puc sopar i tocar amb ells.

Com t'imagines el futur?
No penso en un futur massa llunyà, estic centrat en la gira i com serà l'estiu que ve, si faré algun festival, si això pujarà o baixarà... Tot el que pugui fer ara servirà per condicionar el futur, per tant, és en el que m'he de centrar. Ara per ara el que m'agradaria és actuar a tots els festivals de la península.

Miki Núñez Foto: Michal Novak